

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ο ΠΡΩΗΝ ΜΕΤΡΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Εἰς τὰς 2 Δεκεμβρίου 1926 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, ὁ πρῶην Μητροπολίτης Μετρῶν Γρηγόριος. Γεννηθεὶς εἰς Κούμβαον (Ραιδεστοῦ) τῷ 1864, ἐμαθήτευσεν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ κατόπιν τῷ 1885, προστασίᾳ τοῦ τότε μητροπολίτου Βοδενῶν Ἱεροθέου καὶ δαπάνῃ τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ζαννῇ Στεφάνοβικ, εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν σχολὴν, χειροτονηθεὶς τῷ 1891 ἱεροδιάκονος· μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐξ αὐτῆς κατὰ τὸ 1892 προσελήφθη κατ' ἀρχὰς ὡς ἀρχιμανδρίτης καὶ ἱεροκῆρυξ εἰς τὴν Μητροπόλιν Μηθύμνης, ἀκολούθως εἰς τὴν Μητροπόλιν Νικομηδείας. Τῷ 1894 προσελήφθη ὡς γραμματεὺς τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς ἑποικίᾳ καὶ ἐφημέριος ἰδιαίτερος διάκονος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐπὶ Παρισίων. Ἰωακείμ τοῦ Γ' μέχρι τοῦ 1901, μεθ' ὃ διαφίσθη ἐπόπτης τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης προήχθη εἰς Μητροπολίτην Μετρῶν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1909. Ποιήσας τὴν Μητροπόλιν ταύτην μέχρι τοῦ 1914, ἐτέθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε' εἰς διαθεσιμότητα. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐνδιατρίβων ἐν μελέταις, μερὸς τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ «Θεολογίᾳ» Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ Παρισίων τελευταίως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δ. ΝΑΡΛΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Μαδύτῳ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου τῷ 1858. Τὸς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἔκαμεν εἰς τὰς Ἐπιβάτας, φοιτήσας εἰς τὸ τότε ἀκμάζον Ἑλένειον ἐκπαιδευτήριον. Τὰ μαθήματα τῆς ἱατρικῆς ἤκουσεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἀργότερον συνεπλήρωσεν εἰς Παρισίους καὶ Βιέννην, εἰδικευθεὶς εἰς τὴν ὠτορινολαρυγγολογίαν. Ἐγκατασταθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξήσκει ἕκτοτε καὶ ἐπὶ σειρὰν ἔτων τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα. Εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του ὑπῆρξεν ὁ τύπος τοῦ σοβαροῦ ἐπιστήμονος, οὐδέποτε θύσας εἰς τὰ καινὰ δαιμόνια τῆς ρεκλάμας καὶ τοῦ ματαίου θορύβου.

Ἐχημέριον ἐπὶ σειρὰν ἔτων μέλος καὶ ἐκ τῶν ἐνεργωτέρων τῆς Ἐ-

φορείας τῶν Ἑθν. Φιλ. Καταστημάτων καὶ κατὰ καιροὺς Πρόεδρος ἢ μέλος εἰς διάφορα ἄλλα φιλανθρωπικὰ Σωματεῖα ἐν Κων/πόλει. Ἐλάμβανε πάντοτε ἐνεργὸν μέρος εἰς κάθε φιλολογικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν κίνησιν. Μετὰ τὴν ἀνακρίρυσιν τοῦ Συντάγματος ἐξελέγη βουλευτὴς Καλλιπόλεως εἰς τὴν Ὁθωμ. Βουλὴν. Τελευταίως ὡς πρόεδρος τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν. Ὑπῆρξεν καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συνδέσμου Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὴν Ἑθνικὴν καταστροφὴν ἐγκατεστάθη ἐν Ἑλλάδι, ἐκλεγὼς καὶ Γερουσιαστὴς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς Γερουσίας. Ἀπέθανεν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1936.

Διὰ τὸν αἰμύνηστον Ναρλὴν ἡ Δις Νοεμῇ Ζωηροῦ πασσαῖ γράφει τὰ κατωτέρω πρὸς τὸν κ. Μιλτ. Σταμούλην:

» . . . Μοῦ φαίνεται-τώρα ποὺ ἀναπολῶ τὰ περασμένα-, ὅτι, ὅλη του ἡ δρᾶσις, ἥτοι αὐτὴ ἡ ἰδία δύναμις, ποὺ κατεῖχε νὰ ἐπιβάλλεται ἐπάνω εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, μ' ἐκείνη τὴν ἀσφαλίαν καὶ γαλήνῃ, εἴτε αἰ περιστάσεις αὐταὶ ἀφοροῦσαν τὴν ἰδίαν τὴν ζωὴν, εἴτε τὴν ζωὴν τῶν φίλων του, εἴτε καὶ ἐκείνων τῆς κοινότητος ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἐξοῦσε, καὶ τοῦ ἔθνους, εἴτε τὸ ὅποιον ἀνήκεν.

Ὡς ἰδιοσυγκρασία πνευματικὴ, μετὰ τὸ καλλιπλοῦστερόν-στοχεῖο γὰρ νὰ δώσῃ τὴν συνετωτέρα γνώσιν, τὴν πρᾶξιν ἀπόρρητα ὀρθή, τὴν πλέον μετρομένη καὶ ἀσφαλῆ. Δὲν ἐπελάμβαντο ἀσφάλεια, τὰς θέσεις, τὰς διακρίσεις. Ἐπρεπε νὰ πάγουν νὰ τὸν ἐκείνου, τὰ ταράζουν τὴν ἡσυχίαν του καὶ ὅχι αὐτὸς νὰ πάγῃ εἰς ἀναζητήσιν τῶν ὑπουργημάτων. Ἀμα ὅμως ἐδέχετο ἅπαξ νὰ ἐργασθῇ γιὰ ἓνα κάποιον σκοπὸν, ὅλοι ἡσθάνοντο μίαν ἰδιαιτέραν ἀσφάλειαν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν παρουσίαν του, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, γιὰ τὸν ὅποιον ἐκλήθη νὰ κοπιᾷ. Ἀπηχθάνετο ὅσον κανεὶς τὴν ρεκλάμα, τὴν φασαρία, τὸν μάταιο θόρυβο.

Εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπῆρξε, ἐξόχως ἀγαπητός. Ἡ συμπαθεστάτη φυσιογνωμία του εἴλκυεν ἀμέσως τὴν προσοχήν. Ἦτο ἐλληνιστὴς ἄριστος, κατεῖχε δὲ καὶ τάλαντον φιλολογικὸν ἐπίζηλον, ἀλλὰ, πρὸ παντός, διακρίνετο διὰ τὸ γούστο καὶ τὸ μέτρον εἰς ὅλα. Ἦτο ἀπὸ τὰς φύσεις ἐκείνας, τὰς ὁλονὲν περισσότερον σπανιζούσας, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν ἀπὸ ἔνστικτον τὸν ἀσφαλῆ δρόμον εἰς ὅλα καὶ ἀντικρίζουν τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς μὲ τὸ μειδίαμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναπολήσῃ τις τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ναρλῆ, χωρὶς ν' ἀναζητήσῃ μέσα εἰς τὴν μνήμην του καὶ τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο μειδίαμα, ποὺ ἐπήνθιζε πάντοτε ἐπάνω εἰς τὰ σοβαρά του χεῖλη.